

AJ NIKDY JE SĽUB

Zuzana Smatanová

Sedela v parku, kýmila holuby,
zároveň vedela,
že ich tým nezasýti,
len pre ten pocit vnímala som ich peria,
myslela na to, aké je to zaspávať hladný...
Zdá sa, že dospela,
ten stav, ktorý si vždycky priala,
a vtedy dôjde k vytýčeniu vlastných hodnôt...
Ja som ju videla,
keď plakala, potom sa z toho smiala,
že na to nebol dôvod...
takto sa hrať na citlivú...

Čím sa človek zaslúžil,
že vedie nemé rozhovory?
Máva stavy nežnosti,
až vtedy, keď sa rozhovori,
kráti chvíľu, začne plakať
vie, že nikdy nezavolá.
Aj nikdy je sľub,
pre ktorý oplatí sa čakať...

Snáď sa mi to podarí,
zachytiť, čo mi vravela:
"Ja chcem byť človekom,
ktorý sa mi nehnusí,
závisí od toho veľa,
viem, že ťažko chápať vety..."
Ja som stála na prahu a vedela,
že hádať sa už neoplatí...
Keď kráčala k dverám- ten pocit, že sa neotočí,
ako sa s tým vyrovnáť,
že nepovie už to, čo chcela,
skúšala odolať sile plaču - jeho tlaku...
koniec-
koncov, jediné, to po čom všetci túžime, je ľudské teplo po svojom boku...

Čím sa človek zaslúžil,
že vedie nemé rozhovory?
Máva stavy nežnosti,
až vtedy, keď sa rozhovori,
kráti chvíľu, začne plakať
vie, že nikdy nezavolá.
Aj nikdy je sľub,
pre ktorý oplatí sa čakať...

Snažím sa spomenúť na pocit toho objatia,
no nie je to už také čerstvé,
snáď som iba zabudla,
nehľadám vetu: "Už mi na tom nezáleží!"
Odpusť, že si nedozrela- berieš krhlu,
polievaš a medzitým už dávno prší...